

ת"פ 68095/09/16 - מדינת ישראל נגד יהודה עדני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 68095-09-16 מדינת ישראל נ' עדני

המאשימה

הנאשם

בפני כב' השופט אילן סלע
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי),
ע"י מר כמאל זחיאקה, מתמחה
נגד
יהודה עדני
ע"י ב"כ עו"ד מירי פרידמן

פסק דין

אני מזכה את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו 5 עבירות של הפרת צו פיקוח לפי סעיף 22(א) לחוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006 (להלן: "החוק").
2. במסגרת תפ"ח 809/05 בבית המשפט המחוזי בירושלים, ניתן צו פיקוח כנגד הנאשם בהתאם לסעיף 12 לחוק, וזאת למשך 4 שנים (ת/ו-9). על הנאשם הוטלו בין היתר התנאים הבאים: איסור התחברות עם קטינים וחובת שיתוף פעולה עם קצין הפיקוח. ביום 26.01.15 חתם הנאשם על חוזה פיקוח לפיו הוא מאשר כי הבין את תנאי הפיקוח ומתחייב לקיימם ולשתף פעולה עם קצין הפיקוח (ת/ו-10).
3. בכתב האישום נמנו 5 מקרים בהם, לפי הנטען, הפר הנאשם את תנאי צו הפיקוח:
(א) ביום 26.02.15 בעקבות חוסר שיתוף פעולה עם קצין הפיקוח, התבקש הנאשם להתייצב במשרדי יחידת הפיקוח לצורך שיחת הבהרה. הנאשם לא הגיע למשרדי היחידה על אף שהוזמן מבעוד מועד.
(ב) ביום 28.05.15 ברח' חזקיה בירושלים, שוחח הנאשם עם שני קטינים.
(ג) ביום 13.11.15 ברח' אדניה הכהן בירושלים, שוחח הנאשם עם קטין וטפח על שכמו.

(ד) ביום 6.03.16 ברח' דוד המלך בירושלים, התחבר הנאשם לקטין ושוחח עמו.

(ה) ביום 11.10.16, התבקש הנאשם להתייצב במשרדי יחידת הפיקוח לצורך שיחת אזהרה, אך הנאשם לא הגיע אל משרדי היחידה למרות שהוזמן מבעוד מועד.

4. הנאשם כפר במיוחס לו, והוא התייחס בתשובתו לאישום לכל אחת מההפרות הנטענות כדלהלן:

(א) לדברי הנאשם, הוא התקשר אל המפקח וניסה להשיגו על מנת לומר לו כי אינו יכול להגיע לפגישה, אך הדבר לא עלה בידו.

(ב) הוא אך שאל את הקטינים אודות הימצאותה של חנות מסוימת וזאת כשהמפקח נמצא בסמיכות לו.

(ג) הוא שוחח עם אדם כלשהו וטפח על כתפו, אך לא היה מדובר בקטין.

(ד) גם במקרה זה, לא היה מדובר בקטין.

(ה) גם במקרה זה, לא ניתן היה להשיג את קצין הפיקוח בטלפון ולציין בפניו כי הוא אינו יכול להגיע לפגישה.

המסכת הראייתית

5. המאשימה הצטיידה עם עדויותיהם של שני קציני פיקוח, מר אילן הראל ומר שלומי בן יאיר, ועם עדויותיהן של גב' מירב בוזנאה (כיום גימלאית מהמשטרה), גב' ענבל כהן וגב' טליה הריס שגבו הודעות מהנאשם במשטרה.

6. הגב' בוזנאה נדרשה לשאלה ששאלה את הנאשם בחקירה, במסגרתה היא הציגה לו תמונה בה הוא נראה טופח על כתפו של בחור ביום 13.11.15 ביציאה מבית הכנסת (ת/1, שורה 28). לדבריה, התמונה לא צורפה להודעה מאחר והיא הוצגה לנאשם מתוך תוכנת ווטצאפ במכשיר סלולרי. היא החליפה מכשיר סלולרי ועל כן התמונה אינה נמצאת כיום. עובדה זו צוינה על ידה במזכר מיום 20.09.16 (ת/2). בחקירתה הנגדית, אישרה הגב' בוזנאה כי לא ידעה מהתמונה האם מדובר בקטין, ולכן כינתה אותו במזכר "אדם" ולא "קטין" (עמ' 9 לפרוטוקול, שורה 28).

7. קצין הפיקוח מר הראל שמונה כקצין פיקוח על הנאשם סיפר על האירוע מיום 13.11.15. לדבריו, הוא הגיע למתחם בית הכנסת "מוסיוף" וראה את הנאשם יוצא ממתחם התפילה, פוגש קטין, ומשוחח עמו בקצרה. בשלב זה, הוא התקרב אל הנאשם להפריד בינו ובין הקטין, ואז הנאשם טפח לקטין על שכמו. הוא הבחין במעשה ממרחק של כ-30-40 מטרים, והנאשם לא הבחין בו. לדבריו, לא היה לו ספק שמדובר היה בקטין כבן 13-16. זאת הוא ידע לומר לפי מבנה הגוף ופניו הצעירות. כשהגיע לנאשם והקטין, הוא שאל את הקטין לשמו וכתובתו וביקש ממנו להצביע על מקום מגוריו.

8. באשר לאירוע מיום 28.05.15, סיפר קצין הפיקוח מר הראל כי נפגש עם הנאשם בשכונת הבוכרים אחרי שהנאשם ערך קניות. הם שוחחו שיחה שגרתית ובתום השיחה נפרדו דרכיהם. לאחר שהלך כ-10-15 מטרים, הוא הביט

לאחר וראה את הנאשם משוחח עם שני קטינים. הוא חזר אל הנאשם ושני הקטינים עזבו את המקום.

9. בחקירתו הנגדית, אישר מר הראל כי לא הייתה חובה על הנאשם לדווח לו על נסיעותיו ועל מקום הימצאו, למעט במקרה של שינוי כתובת מגורים קבועה. הוא שלל את האפשרות כי הנאשם ניסה ליצור עמו קשר ולא נענה, שכן לדבריו, אין מצב בו מפוקח מתקשר אליו והוא אינו עונה.

10. קצין הפיקוח מר בן יאיר סיפר על האירוע מיום 6.03.16. הוא סיפר כי הבחין בנאשם ממרחק של כ-4.5-5 מטרים. באותה עת הנאשם טרם הכיר אותו. הוא הבחין בקטין הנושא תיק מגיע לעבר הנאשם, והנאשם דיבר עמו בחביבות. כשהנאשם הבחין בו כשהוא מתקרב אליו, הנאשם המשיך בהליכה. הוא פנה לקטין ושאל אותו על מה הנאשם שוחח עמו. הקטין השיב לו כי הנאשם שאל אותו אם הוא הבן של פלוני. מר בן יאיר הוסיף כי כשהנאשם הבחין שהוא הולך אחריו, הוא הבין שהוא הפר את צו הפיקוח. הנאשם פנה אליו ואמר לו "סליחה, 'כולה' שאלתי שאלה".

אל מול עדויות אלו העיד הנאשם.

11. באשר לאירוע מיום 26.02.15 סיפר הנאשם, כי הוא נסע עם אחיו למירון, מספר ימים לפני מועד הפגישה עם קצין הפיקוח. כשנסעו הם היו אמורים לחזור לפני המועד שהיה קבוע לפגישה, אך לבסוף אחיו החליט להישאר עוד מספר ימים במירון. הוא אמר לאחיו כי יש לו פגישה עם קצין הפיקוח, אך אחיו הרגיע אותו כי הם יתקשרו אל קצין הפיקוח ויסדרו את העניין. הוא התקשר אל קצין הפיקוח לומר לו כי הוא נמצא במירון, אך קצין הפיקוח לא ענה לו. גם ביום הפגישה הוא התקשר, אך שוב קצין הפיקוח לא ענה לו. רק בסמוך למועד שהיה קבוע לפגישה, יצר איתו קצין הפיקוח קשר טלפוני, ואז הוא אמר לו כי הוא במירון ואינו יכול להגיע לפגישה. הוא הוסיף כי גם עורכת דינו ניסתה להשיג את קצין הפיקוח, אך גם לה הוא לא ענה.

12. באשר לאירוע מיום 28.05.15 הוא סיפר, כי פגש את קצין הפיקוח בשוק שבשכונת הבוכרים. הוא שוחח עמו, ומיד לאחר שהם נפרדו הוא חיפש חנות למוצרי חשמל, ששכח את מיקומה המדויק. הוא ראה שני קטינים ושאל אותם היכן החנות. הם השיבו לו שאינם יודעים והמשיכו בדרכם.

13. באשר לאירוע מיום 13.11.15 הוא סיפר כי היה בבית הכנסת ובחור שהיה שם פנה אליו בשאלה על ענייני דקדוק בלשון התפילה. הוא ענה לו תוך כדי שהם יוצאים מבית הכנסת, והבחור אמר לו "דברים המשמחים את הלב". לאחר שיצאו מבית הכנסת, הוא טפח לבחור על שכמו ואמר לו "עלה והצלח". בשלב זה, הגיע קצין הפיקוח ונכנס ביניהם. לדבריו, הוא אינו ידוע מי הבחור, והוא מכיר אותו רק מפני שהבחין בו מספר פעמים בבית הכנסת. מדובר בבחור גבוה, יותר גבוה ממנו, והוא היה נראה כבן למעלה מגיל 20.

14. באשר לאירוע מיום 6.03.16 הוא ציין, כי עבר ברח' דוד המלך, כשלפתע הבחין בקטין שעמד והסתכל עליו, כאילו חיכה שהוא יאמר לו "שלום". הוא לא זיהה את הקטין ולא התייחס אליו והמשיך ללכת. לפתע נזכר, כי מדובר בבנו של ידיד טוב שלו. אז, הוא פנה לקטין, שאל אותו אם הוא בנו של פלוני, ואמר לו שימסור דרישת שלום לאביו.

15. באשר לאירוע מיום 11.10.16 ציין בעדותו כי אינו זוכר את שארע באותו יום. בחקירתו הנגדית הוא הופנה להודעתו מיום 13.10.16 (ת/3), בה ציין כי לא הגיע לפגישה עם קצין הפיקוח במועד זה, מאחר ולא הרגיש טוב ומשפחתו לקחה אותו שישה עמה ביום כיפור (שורה 46). הוא נשאל אם פעל כדי לעדכן את קצין הפיקוח בכך שהוא אינו מרגיש טוב, ותשובתו הייתה "נדמה לי שאני כן מעדכן אותו בכל דבר", אך הוסיף כי ייתכן שהמכשיר הסלולרי לא היה עמו באותה עת.

דין והכרעה

האירועים מיום 28.05.15 ו-6.03.16 (אירועים) (ב) ו-(ד)

16. ראשית לשני האירועים, האחד מיום 28.05.15 לגביו נטען כי הנאשם שוחח הנאשם עם שני קטינים, והשני מיום 6.03.16 גם לגביו נטען כי הנאשם שוחח עם קטין.

17. אין מחלוקת כי הנאשם דיבר בשני אירועים אלו עם קטינים. הדברים שנאמרו ונסיבות אמירתם, כפי שהעיד עליהם הנאשם לא נסתרו. לאמור, באירוע האחד, הוא שאל את שני הקטינים למיקומה של חנות למוצרי חשמל באזור, ולאחר שהם השיבו כי אינם יודעים הם המשיכו בדרכם. באירוע השני, הנאשם פנה אל הקטין - אחרי, כך לטענתו שלא נסתרה, הוא התרשם כי הקטין מסתכל עליו כאילו הוא מכיר אותו - שאל אותו אם הוא בנו של פלוני וביקש ממנו למסור לו דרישת שלום.

18. המחלוקת בין הצדדים עניינה בשאלה, האם אירועים אלו מהווים הפרה של האיסור בצו הפיקוח "להתחבר ו/או לשהות במחיצת קטינים וקטינות". המאשימה סבורה כי גם דיבור קצר, בנסיבות הנזכרות, נכלל באיסור ה"התחברות". ב"כ המאשימה הדגיש, בהקשר זה, את תכליתו של צו הפיקוח שנועד, בדומה לתכליתו של החוק, למנוע ביצוע עבירות מין חוזרות על ידי עבריינים שהורשעו בעבירות מין. לשם כך, קבע המחוקק מספר הגבלות שיש בהן כדי להרחיק את העברייני מגורמי סיכון הקשורים למסוכנותו ולביצוע עבירה. לטענתו, פרשנות ב"כ הנאשם לפיה איסור ה"התחברות" אינו כולל החלפת מילים בדומה להחלפת המילים בין הנאשם לקטינים במקרה זה, אינה עולה בקנה אחד עם פרשנות תכליתית של החוק. לשיטתו, ה"התחברות" כוללת בתוכה את כל סוגי הקשר למיניהם עם קטינים, פיזי ומילולי, שכן המגבלה נועדה למנוע את הקשר מראשיתו. קבלת טענת ב"כ הנאשם, כך נטען, תרוקן מתוכן את המטרה אליה חתר המחוקק.

19. דא עקא, שהשאלה שיש עליה לתת מענה במקרה זה אינה תכליתו של החוק או תכליתו של צו הפיקוח, על כך אין חולק. השאלה היא מה נכתב בפועל בצו הפיקוח, ומה כלול במה שנכתב בו.

20. הנה כי כן, לא ניתן להקל ראש בחשיבות החוק ובתכליתו. מדובר בחוק שנועד לשים גבולות ומגבלות לאנשים שמעודו וכשלו, על מנת שלא יגיעו למצב שיוכל להביא אותם, חלילה, למעוד פעם נוספת ולפגוע בקרבנות נוספים. כל אדם שקיים חשש שבנסיבות מסוימות הוא עלול להתדרדר לביצוע עבירות, ראוי לו שלא יכניס עצמו למצב זה, בבחינת "ואל תביאנו לידי ניסיון". מקום בו לא ניתן לסמוך על האדם עצמו, הציב לו המחוקק את הגבול והסייג. ואולם, גם

למגבלות אלו יש לשים גבול. אם לא תאמר כן, אפשר יהיה לקבוע כי כל עברין מין, לא יצא מביתו, ולא יכניס איש לביתו - וכך נרחיק כל מצב מסוכן, העלול להביא לידי חטא. מטעם זה, נקבע בחוק, כי ביתהמשפט, יקבע את תנאי הפיקוח והמעקב המתאימים לכל עברין ועברין, בנסיבותיו, לאחר שקיבל את המלצות יחידת הפיקוח ובדברתנאיהפיקוחוהמעקב המומלציםעבור אותועברין ספציפי. התנאים נקבעים תוך "מציאת נקודת האיזון הראויה בהתנגשות זו... על ידי הצורך בריסון רב בהטלת מגבלות על חירות נאשם שהשלים את ריצוי עונשו, והגבלתן לתכליות המוגדרות שהחוק נועד להשיגן, תוך שמירה על מידתיות האמצעים הננקטים, לבל יופעלו מעבר לנדרש" (בש"פ 962/10 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 24.03.10)).

21. במקרה זה, קבע בית המשפט איסור של "התחברות" עם קטינים, ויש לבחון האם פרשנות מילה זו, כוללת בתוכה דיבור של מילים ספורות "על הדרך", כבמקרה זה. לטעמי, התשובה שלילית.

22. ראשית, בלשון בני אדם, אין מגדירים פנייה של אדם לאדם אחר מזדמן בשאלה "מה השעה?", "כיצד מגיעים לרח' פלוני?", "היכן נמצאת חנות פלונית?", "מסור דרישת שלום לפלוני" וכיוצ"ב, כ"התחברות" עמו.

23. שנית, במקרה זה הצו נוקט בשני סעיפים סמוכים שני איסורים שונים. האחד "איסור יצירת קשר והרחקה מקרבנות העבירה" (סעיף ב' לצו הפיקוח) והשני, מיד אחריו "איסור התחברות ו/או שהייה במחיצת קטינים וקטינות" (סעיף ג'). ברי, כי הצו ביקש להחמיר את האיסור המתייחס לקרבנות העבירה מהאיסור המתייחס לקטינים בכלל. על כן, כי יש לפרש את האיסור "ליצור קשר" כחמור יותר מאשר האיסור "להתחבר". לו תתקבל עמדת המאשימה, לפיה גם דיבור אקראי של מילים בודדות כלול באיסור "התחברות", אין כל משמעות להבחנה שבין איסור "יצירת קשר" לאיסור "התחברות", אפשרות הנשללת מתוך הצו עצמו.

24. אכן, איסור ההתחברות נועד למנוע את הקשר מראשיתו כדי למנוע ביצוע עבירות, ואולם כאמור, בתכלית זו לבדה, אין כדי לכלול בתוך האיסור המופיע בצו את מה שאין בו. לו סברה יחידת הפיקוח כי נסיבותיו של עברין ספציפי מצדיקות לאסור עליו ליצור קשר כלשהו עם קטינים, בכלל זה גם החלפת מילים בודדות במפגש אקראי ברחוב, כבדוגמאות הנזכרות, היה עליה להמליץ על כך במפורש, אם בביטוי של "איסור יצירת קשר עם קטינים" ואך בדיבור מפורש יותר, ואם היה נעתר לכך בית המשפט הדבר היה נאסר במפורש.

25. צו שיפוטי שאכיפתו מתבקשת צריך להיות בעל תוכן ברור וחד-משמעי. צו הלוקה בדו-משמעות ויש בו ערפול, או שמשמעותו אינה נהירה די הצורך, אין נוקטים כלפי הפרתו בהליך של הרשעה (השוו: ע"פ 517/06 מנור נ' KPMG Inc. (פורסם בנבו, 24.07.07); עפ"א 25672-12-10 גלבוע נ' מ.י. ו.מ. לתכנון ובניה שורקות (פורסם בנבו, 27.04.11)). יש להקפיד היטב על כל תג ותו של הצו בהפרתו מואשם הנאשם, וספק בהבנת גבולותיו של פסק הדין - יזקף לזכות הנאשם. כך בדומה לדברים שאמר בית המשפט בהקשר לצו מסוג אחר, "אין הצו יוצא ידי חובת החוק אלא אם מי שנוטל הצו לידו יכול למקרא הצו, ללא פרוש ודרוש", לדעת במדויק איזהו מעשה מותר ואיזה מעשה אסור (ראו: בר"ע 1/84 דוויק נ' ראש העיר ירושלים, פ"ד לח(1) 494 (1984). יש לזכור גם, כי בעת פרשנות איסור המהווה עבירה, יש להביא בחשבון את הכלל בדבר הפרשנות המקלה עם הנאשם בפלילים, שלפיו אם הדין ניתן לכמה פירושים סבירים לפי תכליתו, יש לבחור בפירוש המקל ביותר עם מי שאמור לשאת באחריות פלילית לפיו (סעיף 34כא לחוק

העונשין, התשל"ז-1977).

26. משכך, יש לזכות את הנאשם מעבירה של הפרת צו פיקוח בכל הנוגע לשני אירועים אלו, שכן אירועים אלו, במסד העובדתי שהוכח, אינם מהווים הפרה של איסור "התחברות" עם קטינים הקבוע בצו הפיקוח.

האירוע מיום 13.11.15 (אירוע ג)

27. מכאן לאירוע מיום 13.11.15 במסגרתו שוחח הנאשם עם קטין וטפח על שכמו. גם עובדות אירוע זה אינן שנויות במחלוקת של ממש. הנאשם שוחח עם בחור כלשהו בבית הכנסת. הם יצאו ביחד מבית הכנסת כשהם משוחחים ביניהם, וכשנפרדו הנאשם טפח על שכמו של הבחור. גרסת הנאשם כי אותו בחור פנה אליו לא נסתרה, אך לכך אין משמעות של ממש, בפרט משהנאשם עצמו אישר, כי אם היה מדובר בקטין שהיה פונה אליו באותן נסיבות, הוא לא היה משוחח עמו בשל צו הפיקוח. המחלוקת היחידה ביחס לאירוע זה היא בשאלה האם אותו בחור היה קטין. בעוד הנאשם טוען כי מדובר היה בבחור גבוה ומבוגר, למעלה מגיל 20, קצין הפיקוח מר הראל טוען כי היה מדובר בקטין כבן 16-13. זאת הוא ידע לומר לפי מבנה הגוף ופניו הצעירות.

28. דא עקא, שקצין הפיקוח ציין גם כי שאל את הקטין לשמו וכתובתו וביקש ממנו להצביע על מקום מגוריו. בנסיבות אלו היה מתבקש לעשות בדיקה פשוטה ולהציג את גילו המדויק של אותו בחור. הדבר לא נעשה ופשיטא כי מדובר במחדל חקירה משמעותי, המצדיק את זיכוי של הנאשם. בפרט, כשטענת הנאשם בעניין זה עלתה כבר בהודעה שמסר מיד לאחר האירוע, ביום 13.11.18 (ת/1), והמינימום המתבקש היה, שקצין הפיקוח יעומת עם גרסת הנאשם. ניתן היה גם להציג תמונה של אותו בחור, ואפשר שבנסיבות מסוימות, היה בכוחה להכריע אם מדובר בקטין אם לאו. ברם, גם דבר זה לא נעשה. תמונה של אותו בחור אמנם הוצגה בפני הנאשם בהודעתו מיום 13.11.15 (ת/1), שורה 28), והוא אישר כי רואים אותו טופח על כתפו של הבחור. ברם, התמונה לא צורפה להודעה, היא נותרה ככל הנראה, במכשירי הטלפון הסלולרי של השוטרים, ואבדה. כך עולה ממזכר של גב' בוזנאה ביום 20.09.16, בו היא רשמה כי במהלך גביית העדות מקצין הפיקוח מר הראל, הוא הציג בפניה תמונה על צג הפלאפון שלו "בו מתועד החשוד יהודה עדני מניח את ידו על כתפו של אדם" ואת התמונה הוא העביר לה בוטצאפ. היא ציינה כי התמונה לא צורפה להודעת הנאשם ולא נשמר תיעוד של התמונה מאחר והיא החליפה את מכשיר הטלפון הסלולרי. היא הוסיפה כי פנתה לקצין הפיקוח מר הראל, וגם הוא החליף את מכשיר הטלפון הסלולרי שלו ואין לו את התמונה. בנסיבות אלו לא ניתן לקבוע כי הוכח מעבר לספק סביר שאכן מדובר היה בקטין, ומכל מקום מחדלי המשטרה בעניין זה, מובילים בהכרח לזיכוי של הנאשם.

29. בשולי עניין זה אציין, כי ב"כ המאשימה טען כי הנאשם לא העלה דבר זה מיד בפני קצין הפיקוח שהבחין בשניים משוחחים וניגש אליו, ויש לראות בגרסתו כי לא מדובר בקטין, גרסה כבושה. דא עקא, שכפי שעלה מעדותו של הנאשם, שלא נסתרה בעדות קצין הפיקוח מר הראל, קצין הפיקוח לא אמר לו דבר בשעת מעשה אודות שיחתו עם אותו בחור ולא העלה בפניו את הטענה כי מדובר בקטין, אלא אך אמר לו להמשיך בדרכו, וזאת לאחר שהנאשם כבר טפח לאותו בחור על שכמו ודרכיהם נפרדו. בנסיבות אלו, לא היה כל צורך שהנאשם יסביר דבר כלשהו לקצין הפיקוח. הפעם הראשונה שהוא נדרש לתת הסבר לשיחה זו עם אותו בחור הייתה במשטרה, ושם, כאמור, הוא אכן העלה את הטענה כי לא היה מדובר בקטין.

אני מזכה אפוא את הנאשם גם מהעבירה של הפרת צו פיקוח בהתייחס לאירוע זה.

האירועים מיום 26.02.15 ו-11.10.16 (אירועים) (א) ו-(ה)

30. נותר אפוא, לדון בשני האירועים, בהם הנאשם לא התייצב במשרדי הפיקוח לשיחה עם קצין המבחן במועד שנקבע לו, ביום 26.02.15 וביום 11.10.16. אין מחלוקת כי הנאשם לא התייצב למפגשים, על אף שהוא מחויב לכך לפי סעיף א' לצו הפיקוח הקובע חובת שיתוף פעולה עם קצין הפיקוח ובכלל זה, התייצבות למפגשים עם קצין הפיקוח במועדים שיקבעו לכך. הנאשם הסביר את אי התייצבותו בשל חוסר יכולת טכנית, כשביום 26.02.15 הוא שהה במירון לאחר שאחיו, עמו נסע, החליט להישאר במירון גם במועד שנקבע לפגישה, וביום 11.10.16 בשל כך שהוא לא חש בטוב. באשר לאירוע הראשון, הנאשם העיד כי עשה מאמצים להודיע לקצין הפיקוח על כך שאינו יכול להגיע לפגישה אך לא עלה בידו. באשר לאירוע מיום 11.10.16, הוא לא ידע לומר בבירור שהוא ניסה להשיג את קצין הפיקוח ולדווח לו על כך שלא יוכל להגיע לפגישה.

31. אין אפוא, מחלוקת כי הנאשם לא התייצב לשני מפגשים, אך טענת ב"כ הנאשם הייתה כי ביחס לשני אירועים אלו, אין מדובר בחוסר שיתוף פעולה, ובכל מקרה, עומדת לנאשם ההגנה של זוטי דברים.

32. סעיף 34 לחוק העונשין קובע כי: "לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך". בהתאם לפסיקה, הגנה זו תקום לנאשם שעה שבית המשפט השתכנע כי מעשה העבירה בנסיבותיו הקונקרטיים, תוצאותיו והאינטרס הציבורי אינם כאלו שראוי בגינם להכתיים את המבצע בהרשעה בפלילים (ע"פ 7829/03 **מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל**, פ"ד ס(2) 120 (פורסם בנבו, 14.07.2005)), ושמבחניה מהותית מתאים לה הכלל של "העדר עניין לציבור" (ע"פ 807/99 **מדינת ישראל נ' עזיזאן** (פורסם בנבו, 08.12.1999)).

33. לא יכולה להיות מחלוקת, כי התייצבות של עבריון מפוקח לפגישות עם קצין הפיקוח היא אינה עניין של מה בכך. קיימת חשיבות מרובה לשיתוף הפעולה של העבריון עם קצין הפיקוח, על מנת שזה האחרון יוכל לעמוד מצבו של העבריון, על קיום המגבלות, ועל אי הימצאותו במצבים שעלולים להביאו לידי חטא. דא עקא, שיש לבחון את מעשה העבירה בנסיבותיו, ולקבוע אם בשים לב לנסיבות אלו הוא מעשה קל ערך שהאינטרס הציבורי אינו כזה המצדיק את הרשעתו של הנאשם בגינו. הנסיבות בהן לא התייצב הנאשם לפגישות עם קצין הפיקוח לא נסתרו, בכלל זה, גם טענתו כי ניסה לעדכן את קצין הפיקוח בהימצאותו במירון ואי יכולתו להגיע. הן צוינו על ידו גם בזמן אמת, כפי שהן נרשמו מפיו בראיון האזהרה בהתייחס לאירוע מיום 26.02.15 (ת/11). קיימת סבירות גבוהה, של קצין הפיקוח היה עונה לפניויות הטלפוניות, הפגישה הייתה נדחית למועד אחר. למעשה, קצין הפיקוח גם לא שלל את הטענה כי עורכת דינו של הנאשם יצרה עמו קשר ועדכנה אותו כי הנאשם נמצא במירון. מכאן, כי יש אמת בגרסת הנאשם. גם גרסתו באשר לאירוע מיום 11.10.16, ערב יום כיפור, לפיה הוא נסע לבן משפחה לקראת יום כיפור לאחר שלא חש בטוב, לא נסתרה.

34. בנסיבות אלו, שעה שלא הוכח כי מלבד שני מקרים אלו, הנאשם לא שיתף פעולה עם קצין הפיקוח, והוא היה

מתייצב לפגישות שנקבעו לו (בהקשר זה יצוין כי הרשום בראיון האזהרה מיום 1.03.15, ת/11) כי שיתוף הפעולה מצד הנאשם לוקה בחסר ומערים קשיים על קצין הפיקוח - לא זכה לתימוכין כלשהם, והנאשם אף לא נדרש לטענה זו), אני סבור כי אי הגעתו לשני מפגשים (שהפער ביניהם הוא 20 חודשים) בנסיבות שפורטו, גם אם יש לראות בכך חוסר שיתוף עם קצין המבחן, כשלמצער לגבי האירוע מיום 26.02.15 ספק בעיני אם נכון לראות במקרה זה בנסיבותיו חוסר שיתוף פעולה - חוסה תחת ההגנה של זוטי דברים.

סופו של יום אפוא, וכאמור, בפתיחה, אני מזכה את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ג אדר א' תשע"ט, 18 פברואר 2019, במעמד המתייצבים.